

برای شادی‌های کودکان برنامه‌ریزی کنیم

با سلام، نوروز فرخنده باد، تبریک فراوان به کودکان، خانواده، و سایر عوامل تربیت روزهای بسیار شاد بهاری و پیش‌درآمدهای آن در اسفندماه، نشان از شکفتگی و شادابی و تغییر دارد. این تغییر نه در ظاهر طبیعت و نوازش چشم‌ها بلکه در تحول درونی و جوان‌سازی و دگرگونی در اندیشه و افکار و برنامه‌ها نیز هست.

در سراسر روزهای خوش سال با توجه به تقویم سالیانه، برنامه‌های اجرایی سازمان‌ها و مؤسسات و مراکز آموزشی و فرهنگی و اجتماعی، فرایند شادی و شادمانی گم شده است.

آیا باید خندید، فکری نو در انداخت، به دید و بازدید رفت، کارهای شخصی و عقب‌مانده را انجام داد، تکالیف را به سرانجام رساند، به تفریح و سرگرمی پرداخت، به کوه و دشت و دمن رفت، وسایل خانه را جابه‌جا کرد، با کودکان بازی کرد، در مراکز تفریحی و آموزشی برای بچه‌ها و خانواده‌ها برنامه‌سازی کرد، در طول روز با فناوری‌های موجود، همچون تلفن همراه،

شاد بودن و شادی کردن یک‌شبه حاصل نمی‌آید و قرص و دارو و شربت هم ندارد که به زور خورنده شود و پس از آن امید به بهبود باشد یا بتوان در انتظار دوران نقاهت آن برای سلامتی کامل بود

شاد بودن و شادی کردن یک‌شبه حاصل نمی‌آید و قرص و دارو و شربت هم ندارد که به زور خورنده شود و پس از آن امید به بهبود باشد یا بتوان در انتظار دوران نقاهت آن برای سلامتی کامل بود. لذت بردن، از هر دوره زندگی، احساس سبکی کردن و رضایتمندی روانی فرایندی است که باید برایش سرمایه‌گذاری کرد. باید از انسان‌های معتقد به دفع و زدودن کهنگی‌ها و رویش تازگی‌ها در برنامه‌ریزی‌ها بهره گرفت. همان‌گونه که انسان غیرخلاق، خلاقیت‌کش می‌شود، انسان کسل و غافل از تنوع و تازگی، حتی در مراسم جشن و شادی، غم را در نهادش دارد و شادی را عرضه نمی‌کند.

و اما... کودکان بسه دور از حاشیه‌های برنامه‌ریزی از جانب بزرگ‌ترها نیازمند تفریح، شادی و لذت‌اند. آن‌ها حق بهره‌مندی از محیط‌های زیبا، کلمات روح‌بخش، چهره‌های بشاش و روزهای شاد و هیجان‌های سالم را دارند. آن‌ها در خلال برنامه‌ریزی‌های درست و هدفمند شاد سنتی، ملی، مذهبی و اجتماعی، به مرور منطبق شاد بودن را درک خواهند کرد. دست زدن اجباری، امر به خندیدن، جیغ کشیدن لزوماً رسم رفاه و شادی روانی نیست. سخن بسیار است؛ با تشکر از همهٔ مربیان زحمت‌کش و صاحبان به حق تربیت کودکان در کنار خانواده‌ها، مدیران ارجمند که مسئولیت برنامه‌ریزی‌های محیط‌های مراکز پیش‌دبستانی را دارند و خانواده‌های خوب کودکان، تقاضا دارم در سال نو و به برکت زیبایی‌های طبیعت، چنان کنند که کودکان هیجانانگیز و احساسات خوبی داشته باشند.

به امید شادی بیشتر در بهاران
سر دبیر

رایانه، تلویزیون و تلفن رفت و کودکان را ساکت کرد، حرکت کرد، حرکات موزون انجام داد و...؛ به راستی چه باید کرد؟

– سرمنشأ برنامه‌ریزی برای بهاری کردن روزهای سسال و شاداب کردن کودکان و خانواده‌ها فقط در مهدهای کودک، کودکان‌ها و مراکز پیش‌دبستانی نیست و جامعه باید مسئولیت و تعهد در برابر سلامتی و رفاه روانی افرادش را در سرلوحهٔ کارهای خود قرار دهد. **تحقیقات فراوان نشان داده‌اند که جامعهٔ شاد و شادی‌آفرین، مشکلات کمتری دارد، افراد چنین جوامعی از نظر جسمی و روانی سالم‌ترند، ارتباطات شادمانهٔ بهتری دارند، آمار خشونت و آزار در این جوامع کاهش و شاخص خلاقیت و پیشرفت در آن‌ها ارتقا یافته است.**

حال، سؤال این است که مراکز آموزشی و فرهنگی ما نه در قالب مادی و ثبت‌نام اجباری در برنامه‌های کوتاه‌مدت، سریع و یک‌شبه بلکه طولانی‌مدت، هدفمند و سالیانه چه کرده‌اند. البته ناحق است اگر از اندک برنامه‌های خوب در سطح جامعه از جانب بعضی کانون‌ها و انجمن‌ها در قالب جشنواره‌ها و تشویق کودکان و خانواده‌ها غافل بمانیم. مراکز آموزشی، مهدهای کودک و پیش‌دبستانی چه کارهای شاخصی دارند؟ بی‌گمان دیده می‌شود که در روزهای مطابق تقویم اجرایی و آموزشی، مراسم، گل، کاغذ رنگی، شیرینی، تغییرات ظاهری و به اصطلاح خودشان مراسم جیغ، دست و هورا صورت می‌گیرد. در این‌گونه مراسم، گاه حتی کودکان و خردسالان در حاشیه قرار می‌گیرند و حاج و واج به این رنگارنگی می‌نگرند و نمی‌دانند یا به زبان ساده توجیه نمی‌شوند که چرا مثلاً امروز با دیگر روزها فرق دارد و چرا چنین می‌کنیم و باید آن چنان باشیم.